

Egy elmaradt fellépés helyett...

Gisela May április 23-ra tervezett zenekadémiai előadástje a művésznő megbetegedése miatt elmarad. (Uj-sághír.)

Gisela May, a Berliner Ensemble híres művésznője 1969. november 18-án Brecht-songokat énekelt a hatalmas párizsi Theater de l'Estben, melyet zsúfolásig töltött a közönség. A több mint két óráig tartó műsort lelkes, elragadtatott, majd tomboló tetszés fogadta. A műsor első felében jö-ként olyan dalokat hallhattunk, amelyeket Brecht ironikus-önironikus fin-torral kulinárisnak — vagyis konyha-művészinak, inycélvezetre szántnak — keresztelt el; de ez az elnevezés va-lamiképpen illik Brecht egész songírói működésére. Az előadás különös erő-vel fejezte ki a daloknak ezt a sajátos-ságát.

A BRECHT-DALOK MEGÉRTÉSÉHEZ

Kis cukrozott érzés-fehérje
habkőmnyűre verve-kavarva,
cukorral írva torta-lapra:
„B. B.” — S alig harapsz beléje,

ellep rejtett keserűsége,
a bölcsesség mandula-magva,
a józanság üde narancsa,
a cinizmus citrom-erénye.

Minden íz s az ellenkezője
(ész-vad közhely-szósszal leöntve)
itt egy étlapon szerepel.

E konyha legjobb szakácsnője
ötven fogást készít belőle,
és mind előttünk készül el.

De miért tombolt Gisela May éne-kétől a párizsi közönség? Talán mert

olyan nagyon szeretik Párizsban a né-met szót? Ez a feltételezés abszurd. Ak-kor talán Brechtért rajonganak? Bizo-nyos, hogy Brechtet szeretik ott, mert az intellektust a franciák nem fogják fel a művészet ellentétének, és mert örömet szerez nekik a dolgokban rejló ellentmondások fintorgó felmutatása, és végül mert szívesen töltötteznek a forradalmi érzülettel; de a roppant si-kert ez sem magyarázza: a nézősereg-nek csak elenyésző töredéke értette a szöveget, amelyből a számok elé ikta-tott kommentárok csak izelítőt adhat-tak — a siker forrása tehát legfőkép-pen a művésznő személyiségében rejlik.

GISELA MAY A SZINPADON

Hangja se cseng, dala se zöng még,
de mihelyt belép színpadára,
tanúvá tesz szétmért magánya,
és közösség lesz a közönség.

Csupa erő, mit győtrelem véd,
szép arc, vibráló árnyak árka,
kellék-vér, de túl nagy az ára:
valódi sebből dől a festék.

Vásári majd emelkedett lesz,
gunyoros, bűgő és rekedtes,
inkognitóban fátyolos —

e nő tán hithez-szeretethez
nem fut, mint kölcsönért a vesztes,
de tudja, mi a jó s a rossz.

EÖRSI ISTVÁN